FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 28. maj 2002 [1]

1. Ved stævning indleveret den 16. september 1996 har Forbundsrepublikken Tyskland anlagt sag ved Domstolen med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 96/666/EF af 26. juni 1996 om Tysklands støtte til Volkswagen-koncernen til fabrikkerne i Mosel og Chemnitz [2] (herefter »den anfægtede beslutning«).

2. Ved Domstolens kendelse af 4. februar 1997 blev behandlingen af nærværende sag udsat, idet den har samme genstand som de forenede sager T-132/96 og T-143/96, anlagt af henholdsvis Freistaat Sachsen og af Volkswagen AG og Volkswagen Sachsen GmbH (herefter »sagsøgerne«).

3. Disse sager har givet anledning til dom af 15. december 1999 fra De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen [3] (herefter »Rettens dom«), hvorved Kommissionen blev frifundet for sagsøgernes påstande.

4. Sagsøgerne har iværksat appel til prøvelse af Rettens dom. Appellen er registreret som sag C-57/00 P og sag C-61/00 P.

5. Den tyske regering har interveneret i de forenede sager T-132/96 og T-143/96 samt i sagerne C-57/00 P og C-61/00 P til støtte for sagsøgernes påstande, og de anbringender, der er fremført i nærværende sag, er alle — bortset fra to — sammenfaldende med dem, der blev gjort gældende først over for Retten og senere under appelsagen.

6. For så vidt angår disse enslydende anbringender henviser jeg til mit forslag til afgørelse af dags dato i sagerne C-57/00 P og C-61/00 P, hvoraf det fremgår, at jeg mener, at de er ugrundede.

7. Den tyske regering har endvidere fremført et anbringende, som den i replikken har givet overskriften: »Kommissionens fejlagtige konstatering af de faktiske omstændigheder og dens for vidtgående støt-

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EFT L 308, s. 46.
3 — Forenede sager T-132/96 og T-143/96, Sml. II, s. 3663.

tekontrol«, og som egentlig omfatter to adskilte led.

8. For så vidt angår det første led vedrørende Kommissionens fejlagtige konstatering af de faktiske omstændigheder er dette i virkeligheden sammenfaldende med det anbringende, Retten behandler i dommens præmis 220-257 under overskriften »Vedrørende betegnelsen af lakeringshallen og slutmontagen i Mosel II og Chemnitz II som »udvidelsesinvesteringer««.

9. Da disse præmisser i Rettens dom ikke er blevet bestridt under appelsagen, har jeg ikke haft anledning til at tage stilling hertil i mit førnævnte forslag til afgørelse. Jeg kan imidlertid i det hele tilslutte mig Rettens detaljerede analyse heraf, og jeg foreslår derfor, at første led af den tyske regerings anbringende forkastes.

10. For så vidt angår andet led vedrørende Kommissionens for vidtgående støttekontrol udspringer dette i det hele af antagelsen om, at Kommissionen burde have anvendt EF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c) [efter ændring nu artikel 87, stk. 2, litra c), EF]. Som følge heraf burde Kommissionen have gennemført en mere begrænset kontrol end ved anvendelse af traktatens artikel 92, stk. 3.

11. Som det imidlertid fremgår af mit førnævnte forslag til afgørelse, mener jeg ikke, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en fejlagtig retsanvendelse ved ikke at anvende traktatens artikel 92, stk. 2, litra c), i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

12. Jeg foreslår derfor, at også det andet led, og dermed anbringendet i sin helhed, forkastes.

13. Den tyske regering har endelig gjort endnu et anbringende gældende, som ikke blev fremført over for Retten og dermed nødvendigvis heller ikke under appelsagen.

14. Ifølge den tyske regering er den anfægtede beslutning mangelfuld, fordi dens begrundelse er selvmodsigende, hvorfor EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF) er tilsidesat.

15. Nærmere bestemt består selvmodsigelsen i, at Kommissionen på den ene side i punkt III i betragtningerne til den anfægtede beslutning har anført, at »[d]en 13. januar 1993 besluttede VW at udskyde væsentlige dele af investeringsprojektet [...]«, mens den på den anden side i punkt XII har anført, at »[d]e fremtidige investeringer i en ny lakeringshal og i slutmontagen i Mosel II er [...] investeringer i en udvidelse af en allerede eksisterende kapacitet«. Ifølge den tyske regering indebærer en udskydelse af investeringerne, at disse endnu ikke er gennemført, mens en udvidelse af allerede eksisterende kapacitet logisk forudsætter en forudgående gennemførelse af investeringerne.

16. Det er imidlertid med rette, at Kommissionen har anført, at disse to betragtninger ikke er i modstrid med hinanden, idet de indgår i to vidt forskellige sammenhænge.

17. Betragtningen vedrørende udskydelsen af investeringerne er således en ren konstatering af de faktiske omstændigheder fra Kommissionens side, som vedrører tidsplanen for investeringsprojektet, som denne var fastlagt af Volkswagen.

18. Betragtningen vedrørende udvidelsen af allerede eksisterende kapacitet er en del af Kommissionens vurdering af investeringernes art, som kan være et »greenfield-projekt« eller »udvidelsesinvesteringer«. Disse begreber sigter alene på investeringsmiljøet og nærmere bestemt driftsstedets udbygningsstadium på det tidspunkt, hvor en fabrik eller en enhed tages i brug [4].

19. Den omstændighed, at et investeringsprojekt er blevet udskudt med én dag, er på ingen måde til hinder for, at dette investeringsprojekt, når det er gennemført, udgør en udvidelsesinvestering i relation til driftsstedets udbygningsstadium.

20. Jeg foreslår således, at den tyske regerings anbringende om, at den anfægtede beslutnings begrundelse er selvmodsigende, forkastes.

4 — Jf. Rettens betragtninger i relation til begrebet »greenfield-projekter«, og »udvidelsesinvesteringer« i præmis 238-257 i Rettens dom. Jf. navnlig præmis 246.

Forslag til afgørelse

21. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at:

— Kommissionen frifindes.

— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.